

Ræppest — „den om sig gribeende Demoralisation“ — frem paa Arenaen. Og efterhaanden som han talte, blev hans Ord stedse varmere og beftigere, indtil han endte i sin sædvanlige Dommedagsorden. Hermed ved Ræfkeloven stod Emanuel og hørte efter med en Mine, der røbede den beftigste Sindsbevægelse. Han genkendte den samme Tale, han selv havde faaet hin Aften ved sin Ankomst til Bræstegaarden, de samme Forbandelser over de fri Ræfeler i det kristelige og folkelige Liv. Hvor lidt han den Gang havde forstaaet deraf! Og hvor godt han nu sølte det Vedrag, som denne Stændepædagog skulde!

Han saa hen paa de Vejlsby Bønder, der sad eller stod der i andægtig Kreds omkring deres Hjørde — ligesom frygtfuldt dukkende under det Lag, Kirken i Marbundebrøder havde lagt paa deres Skuldre. Na, hvor han forstod det alt sammen godt nu! Men han skulde hjælpe dem til at kaste dette Lag! Taagerne var nu løstede fra hans Sjæle. Rejen laa klar for ham. Han kendte nu sit Maal, og intet skulde hindre ham i at følge . . . Endnu samme Aften skrev han til Bønder Hansen i Skibberup, at han næste Lørdag Eftermiddag vilde komme i Forsamlingshuset for at tale. Han vilde godt, hvilkens Krig han med dette Skridt vilde indlede. Og dog havde han ikke længe sølt sig saa lykkelig som paa denne Dag.

Han var endelig kommen til Klarhed over sig selv og sit Raad. (Sluttes.)

Indianeren og Engelskmanden.

Af Leo Tolstoj.

Indianerne tog en ung Engelskmand til Fange og bandt ham fast til et Træ for at styde ham ned.

Men da traadte en gammel Indianer frem og sagde:

„Dræb ham ikke, men skænk ham til mig!“

Hans Begæring blev opfyldt. Den gamle Indianer løste den unge Mand fra Træet, førte ham hen til sin Hytte, gav ham at spise og overlod ham et Leje for Natten.

Næste Morgen befalede Indianeren Engelskmanden at følge ham. De gik begge en lang Stund, og da de var komne i Nærheden af den engelske Lejr, sagde Indianeren:

„Dine Folk har dræbt min Søn — jeg redder dit Liv. Vend tilbage til dine egne. Gaa og vedbliv med at slaa vort Folk ihjel.“

Engelskmanden blev forundret og sagde:

„Hvorfor gør du Nar ad mig? Jeg ved, at mine Kammerater har dræbt din Søn, dræb derfor ogsaa mig uden videre Dmsjød.“

Men Indianeren svarede:

„Da man vilde tage dit Liv, mindebes jeg min Søn, og det rørte mig. Jeg leger ikke med dig. Gaa til dine egne og slaa os ihjel, om du har lyst.“

Og Indianeren lod Engelskmanden frit drage videre.

Bojet.

(Med Billedet.)

Stridt og bittert var hendes Sind, ægget i Døgnets Kamp. Daglig Midsjens onde Land pirred i Dødrags Lampe. Hvor var nu som i Ungdoms Tid Aften, som Livet forløb? Al, han vendte nu hest sin Stavn bort fra de slukne Gløder.

Rom der en Dag en rejsende Svend:

„Ud, med Baaden Fa'erille!“

Rejret er strengt, men jeg har Hast, ingen Tid er at spilde.“

— „Vel, at jeg bliver en Stund ham kvit.“

Lønlig hun morne tænke.

„Bliver han med det samme væk, ei skal jeg græde som Enke.“

Gled han med den fremmede Svend over til hjerne Skove,

styrede atter mod Hjemmet hen over den vilde Bøve.

Mærke Tanter hinanden jog, furede Hjertegrunden:

„Vedst, om jeg inden Aften laa gent der nede paa Bunden!“

Uvejret vokser, nu ser han grant, Dødsbudet over ham hænger.

Midt i den truende Vølgedans Baaden duffer og krænger.

— Inde fra Hyttens Gaol hun ser Fartøjet slingre og glynge.

Pludselig mærker hun i sit Bryst,

noget begynder at lygne.

Stormen slaar mod det nøgne Fjeld,

hviner i Kæver og Spalter,

Skovens Stammer sig neje i Gru,

Løstageret rives i Pjaller.

Vølgen optaarner vildt sin Top,

slaar imod Klippens Porte:

„Baaden derude . . . o, store Gud,

Baaden derude er borte!“

Borte var han, og borte han blev,

Gud havde set hans Tanke.

Rædselslagen stirred hun ud

efter den sunkne Plante.

Jfen smeltet i hendes Bryst,

Hjertet skælver af Smerte,

at, nu stønner hun, at han end

ejede hendes Hjerte.

— Nar er founbne; end Smerten dybt hans Billeb i Hjertet prenter.

Stille hun sidder ved Søen hver Kvæld,

som om hun endnu ham venter.

Taarterne rinder paa furet Kind,

mens dybt hun sit Hoved mon sænke.

Hvem mægted at tælle fra Dag til Dag,

de Taarer hun græd som Enke!

Zafarias Nielsen.

Braamunken.

Fortælling af Garit Ekst.

(Fortæl.)

XXI.

Et Tjerningspil.

Denne Aften syntes det altsaa at være Tilfældet, som tilintetgjorde Frugten af Bifferts Aboarsler til Jørgen, hvad enten de nu havde været alvorligt ment eller ikke. De to Bønder sad paa samme Bænk som deres Hjender, det var umuligt at undgaa dem.

„Ebbe Strangelsen syntes at sætte stor Pris paa deres Selstaa, han var Højligheden selv, begyndte øjeblikkelig en Samtale, raste Biffert og Jørgen de bedste Netter og lagde slet ikke Mærke til, hvor sparsomt og tilbageholdent hans Dpmærksomheder blev gengældte.“

„Er. Dffe Stub talte nylig om en Kampplads,“ udbød han i Talsens Leb. „Gud bedre det, vore Sværd rustner jo i Steden, og der grov Mug paa Hestens Hove. Nangan bestiller ingenting, og vi hjælper ham trolig.“

„Det har du min sel Net i,“ bemærkede Bjørn.

„Burde han ikke for længe siden have stiftet os over til Fyn mod Grev von der Høja og hans tykke Lejetropper og saa drage videre til Sjælland? Jeg vil med tilstrækkelig Mandskab paatage mig at jage alle de Spydfolk i Søen paa otte Dage, ikke at tale om, at vi derved vilde spare de mange Penge, det koster, at holde Lejren her. — Hvad mener I, Herre?“

„Jeg mener, at eders Ytring røber særdeles megen Rægt, Herre!“ sagde Biffert, „kun tvivler jeg om, at Johan Nangan maaler Storheden i sine Handlinger efter den Pengefordel, de bringer ham.“

„Det kan gerne være, men jeg synes dog, han burde tage lidt mere Hensyn til Herremændene, som er komne alle Vegne fra. Først har vi tabt ved den lange Fæjde i Sverige, nu begynder det paa samme Vis her. Det er ikke ham, men os, det gaar ud over, os, der maa lægge Folk til, Tiden til, det vil sige Formuen, os, der maa lægge Armene til, det vil sige Livet.“

„Ja, det er det, min sæ!“ forstyrede Bjørn.

„Dg det er ham, som maa lægge Navnet til, Ansvarer til,“ svarede Biffert. „Det vil sige Toren.“

I den Tid, hvorom her tales, udgjorde Maaltidet den fornemste Nydelse ved enhver festlig Sammentkomst; næst efter Maaltidet berøede det paa, hvem der kunde drifte mest og holde længst ud; til Slutning blev der da spillet.

Da Tjenerne havde taget Maden bort, kastede Ebbe Strangelsen tre Tærninger i et Bæger, rystede dem og spurgte Biffert, om han havde lyst til at gøre et Raft med ham.

„Hvis I tillader det, foretrekker jeg at se til,“ svarede Biffert. „Jeg er ikke rig nok til at kunne tabe, heller ikke saa fattig, at jeg sætter Pris paa at vinde.“

„Det samme siger jeg,“ ytrede Bjørn. „Jeg bryder mig kun om Bollsfil eller et ordentligt Slag Rage.“

Ebbe vendte sig til Gram. „Er I heller ikke rig nok til at ville vove et Par Skilling paa en Tærning?“ spurgte han med et spottende Smil.

Gram vilde rejse sig, han beredte sig paa et afslaaende Svar, Dffe Stub lagde sin Haand paa hans Knæ og tilfaste ham et bønligt Blik.